

Справедливост и Милост

Е. Дж. Уагонър

Справедливост и милост

Е. Дж. Уагонър

Настояща истина, Обединеното кралство
23 февруари 1893 г

М е д и я
Мараната

www.maranathamedia.bg

Септември 2023 г

Съдържание

Въведение.....	4
Справедливост и милост.....	13
Бог, източникът на всички неща	15
Необходимост от съгласие с Бога	16
Справедливостта на милостта.....	17
Давайки на хората техния собствен път.....	19
Съдбата на нечестивите.....	20
Вечно наказание.....	21
Неугасим огън.....	22
Вечен огън.....	23
Бог да бъде Всичко във всичко	23

Въведение

Четиридесет години след като адвентистите от седмия ден започнали да проповядват посланието за запечатване на света, Господ изпратил най-ценната вест чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест започнала през октомври 1888 г. и продължила около 7 години. Използването на думата *изпрати*, а не *изпраща* в следния цитат, предполага, че вестта е поставена на пауза и дори е спряла.

Господ в Своята голяма милост **изпрати** най-ценна вест на Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да изведе по-видно пред света издигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Поръчителя; тя приканва хората да приемат правдата на Христос, която се проявява в подчинението на всички Божии заповеди. Свидетелства към служители и евангелски работници, стр. 91, 92 (1895 г.)

Един от ключовите елементи на тази вест е свързан с предмета за двата завета.

Откакто направих изявлението миналата събота, че възгледът за заветите, както е преподаван от брат Уагонър, е истина, изглежда, че много умове са изпитали голямо облекчение. – Писмо 30, 1890, стр. 2. (До У. К. Уайт и съпругата му, 10 март 1890 г.) {Издание на ръкописи, том 9, стр. 329, Параграф 3}

Но мнозинството от църковните водачи не искали да приемат тази скъпоценна светлина.

Предишната вечер ми беше показано [от Господ], че доказателствата по отношение на заветите са ясни и убедителни. Ти самият, [Юрая Смит] Брат Б, Брат К и други **изразходвате вашата изследователска енергия напрасно, за**

да създадете позиция относно заветите, която да се различава от позицията, която брат [Е. Дж.] Уагонър представи. Ако бяхте приели истинската светлина, която свети, вие нямаше да подражавате или да преминете през същия начин на тълкуване и погрешно интерпретиране на Писанията, както направиха евреите. Какво ги караше да бъдат толкова ревностни? Защо се хващаха за думите на Христос? **Защо Го следваха шпиони? За да отбележат Неговите думи, които можеха да повтарят и тълкуват погрешно и да изопачават по начин, който да означава това, което техните собствени неосветени умове биха ги направили да означават.** По този начин измамиха хората. Те създадоха фалшиви проблеми. Занимавах се с онези неща, които можеха да превърнат в средство за замъгляване и подвеждане на умовете.

Въпросът за завета е ясен въпрос и би бил приет от всеки откровен, непредубеден ум, но аз бях доведена там, където Господ ми даде прозрение по този въпрос. Отвърнахте се от семплата светлина, защото се страхувахте, че въпросът за закона в Галатяни ще трябва да бъде приет. Що се отнася до закона в Галатяни, аз нямам бreme и никога не съм имала. Писмо 59, 1890, стр. 6. (До Юрая Смит, 8 март 1890 г.) {Издание на ръкописи, том 9, стр. 329, Параграф 1}

През 1895 г. изглежда е твърде късно за някои.

Питам тези, които са на отговорни позиции в Батъл Крийк, какво правите? **Обърнали сте гръб, а не лице към Господа.** Трябва да има очистване на сърцето, чувствата, симпатиите, думите, по отношение на най-важните теми - Господ Бог, вечността, истината. Каква е вестта, която трябва да бъде дадена в този момент? Това е третата ангелска вест. **Но тази светлина, която трябва да изпълни целия свят със своята слава, е презряна от някои, които твърдят, че вярват в**

настоящата истина. Внимавайте как стъпвате. Свалете обувките от краката си; защото сте на свята земя. Внимавайте как се отдавате на качествата на Сатана и изливате презрение върху проявленията на Светия Дух. **Не знам, но някои дори сега са отишли твърде далеч, за да се върнат и да се покаят.** {1888 Учебни материали, стр. 1334, Параграф 2} (1895)

Три години по-рано Елън Уайт написала тези ценни думи, изпълнени с очакване:

Времето на изпитанието е пред нас, тъй като **силният вик на третия ангел вече е започнал** в откровението за праведността на Христос, опрощаващия греха Изкупител. **Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя.** Ривю енд Херълд, 22 ноември 1892 г. Параграф 7

Три месеца след това А. Т. Джоунс изнася прочутите си проповеди от 1893 г., които внасят много светлина във вестта. Тя отваря по-дълбоко разбиране за съботата и дара на Духа, който присъства в това свято време.

В творението той можеше да знае за Него. В съботата той би Го познал, защото съботата носи живото присъствие, освещаващото присъствие, освещаващото присъствие на Исус Христос за човека, който наистина я спазва. Проповед 20. Духът на Христос чрез съботата, А. Т. Джоунс. 2 март 1893 г.

Приблизително по същото време, когато Джоунс започва своите проповеди в САЩ, Е. Дж. Уагонър пише тази статия в Обединеното кралство по темата за справедливостта и милостта. Тази тема е естествената последица от принципите, които Джоунс и Уагонър са преподавали за силата на Бог, проявена в творението в контекста на

двата завета, разкрити като две сърдечни състояния, а не две разпределения (диспенсации) на времето.

Четейки тази статия, намирам прекрасно потвърждение за нещата, които преподаваме през последните седем години. Ние оспорихме идеята, че милостта и справедливостта се противопоставят една на друга, но по-скоро милостта е проява на справедливост. Справедливост е да постъпиш правилно, а правилното нещо е да проявиш милост.

Уагонър изгражда своята идея върху принципа, че Бог е източникът на всички неща. Това са принципите, които разработихме в книгите „Идентичностни войни“ и „Въпроси на живота“. Уагонър използва същия текст от Пс. 89:14, за да изрази принципите на справедливостта, както направихме ние в книгата *Естествена справедливост и умилостивение*. Той надгражда по един красив начин хармонията на справедливостта и милостта в темата за ковчега на завета в Светилището. Умилостивителният престол е върху Божия закон в ковчега. Това е Божият трон. Милостта и справедливостта са обединени едновременно в един и същ престол. По-долу са някои от най-ценните изявления, направени от Уагонър в тази статия, които ще обобщя тук.

Виждаме хармонията на справедливостта и милостта:

Има една странна идея, разпространена в света и дори в така наречения християнски свят, че справедливостта и милостта са противоположни качества и че те не могат да бъдат проявени в една и съща личност по едно и също време... Това е много неудачна идея. Тя представя Бога като променлив. Но факт е, че Той не може да се отрече от Себе Си и не се променя.

Виждаме, че принципът на живота съществува само в Христос и затова Той е източникът на всеки правилен импулс, превръщайки заповедите от произволни в Божии обещания.

Христос, който е пълнотата на Божеството, е животът на всичко; Той е силата, която се проявява във всяка материя. Тъй като случаят е такъв, очевидно е, че продължаващото съществуване на всички неща зависи от тяхната хармония с Божията воля и тяхното подчинение на нея. Това не е просто произволно изискване от страна на Бог, Той не изисква всички неща да бъдат подчинени на Него, просто за да задоволи Своята любов към властта, какъвто би бил случаят с човека, а защото всички неща могат да съществуват само когато са зависими от Него.

Виждаме настоящия кръст:

Въпреки това чрез Божията милост съществуването на човека продължава. „Заради милостта на Господа не сме погубени, защото Неговото състрадание не изчезва. То е ново всяка сутрин; велика е Твоята вярност.“ Плач Еремиев 3:22. Това дълготърпение на Бога е за спасението на човека.

Виждаме някои възвишени изрази за справедливостта и милостта на Бог:

Но в тази милост се явява Божията справедливост. Той е създал човека по Своя собствен образ със способности, които да доставят най-висша наслада, защото му е дал свободата да избира собствения си път и е поставил всичко пред него.

В този избор няма абсолютно никакво ограничение, поставено за човека от Господ. Неговата строга справедливост се показва в това, че не се намесва в личното право на човека да избира какво ще има. Бог знае, че само в Него човек може да намери своето най-висше благо, и затова Той се поставя пред човека в най-привлекателна светлина и го моли да Го приеме; но Той няма да навлезе с присъствието Си там, където не е желан.

Няма да принуждава волята на човека. Като е създал човека, Той му е гарантирал съвършена свобода и самият Той зачита правата, които е дал на човека. **Да се опитаме да принудим хората да приемат пътищата Му, колкото и да са съвършени, би означавало да ги лишим от тази свобода, която е неотделима от Бог;** и така би се провалила собствената Му цел.

Това е толкова невероятно откровение и то ни дава определение за строгата Божия справедливост. Тя не се проявява в унищожаването на човека чрез обикновена сила, а по-скоро чрез ненамесване в силата на човека да избира, без да му бъдат поставени каквито и да е ограничения. Това определение за справедливостта естествено води до обяснението за унищожението на нечестивите.

Такива се самоосъждат. Тяхното осъждане на смърт не е просто решение на съдия, но естествен резултат от техния собствен ход. Те са мразели Господ, съпротивлявали са се на всички Негови поощрения и са показали желанието си да нямат нищо общо с Него. Тъй като категорично отказват да живеят с Него, Той няма друга алтернатива, освен да ги остави на самите тях; и тъй като нямат средства за самостоятелно съществуване, те непременно претърпяват унищожение.

Уагонър засилва тезата, че Бог не променя чувствата Си към изгубените. Нечестивите са тези, които се променят.

Господ е самата доброта. Той е любов. Той не може в нито един момент да бъде различен от Себе Си и затова е също толкова добър за един човек, колкото и за друг. Той е еднакво добър с всички и точно толкова добър, колкото може да бъде през цялото време. Следователно някои са унищожени не защото не са били привлечени от Божията любов, а защото са презрели тази любов.

Отвърщайки се от Господ, нечестивите нямат друг избор, освен да изчезнат, защото Божието присъствие е навсякъде и само в Него има живот.

Затова е очевидно, че онези, които са оставени на собствения си избор да бъдат вечно отделени от Господа, нямат друго място, освен пълно изчезване. Няма място във вселената, където хората могат да съществуват отделно от присъствието на Господ.

Уагонър прави логичното заключение, че унищожаването на нечестивите е заплатата, за която те са работили. Те искали да бъдат оставени на себе си и Бог им дава това, което искат.

Божиите милости траят вечно, въпреки че има някои, които няма да получат нищо от тях. В Своята милост Той ги търпи дълго, но Бог не може да търпи вечно бунт в Своите владения и да бъде справедлив към Своите лоялни поданици. Така че от справедливост и не по-малко от милост към онези, които доброволно се поддават на Неговото водителство, Той трябва да остави нечестивите да понесат наказанието, за което са работили. Наистина би било несправедливо към нечестивите да не им се даде това, за което толкова дълго и усърдно са работили. Те са се съвещавали заедно срещу Господа и срещу Неговия Помазаник, казвайки: „Нека разкъсаме оковите им и да отхвърлим въжетата им от себе си.“ Цялото им желание е било да бъдат оставени на себе си и сега Бог им дава това, което желаят. Но тъй като няма място във Вселената, където Бог да не присъства, единственото нещо, което остава за тях е изчезването.

Последователността от аргументи на Уагонър е толкова ценна. Моля се читателят да различи дара, който е представен в тях. Те хармонират

прекрасно с думите на Елън Уайт за справедливостта и смъртта на нечестивите.

Осъждащата сила на Сатана ще го накара да въведе теория за справедливостта, несъвместима с милостта. Той твърди, че служи като глас и сила Божия, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и безгрешни. Така той заема позицията си на съдийския стол и заявява, че съветите му са безпогрешни. Тук се появява неговата безмилостна справедливост, фалшификат на справедливост, отвратителен за Бога. {Триумфиращият Христос – 5-ти януари, Параграф 4}

Сатана ще бъде съден според собствената си идея за справедливост. Неговата молба беше всеки грях да получи своето наказание. Ако Бог опрости наказанието, каза той, Той не би бил Бог на истината и справедливостта. **Сатана ще понесе присъдата, която според него Бог трябва да извърши.** {Издание на ръкописи, Том 12, стр. 413, Параграф 1}

Бог не стои срещу грешника като изпълнител на присъдата срещу престъплението; но Той оставя отхвърлящите Неговата милост сами да пожънат това, което са посяли. Всеки отхвърлен лъч светлина, всяко презряно или непослушано предупреждение, всяко задоволяване на страстта, всяко нарушение на Божия закон е посято семе, което дава своята неизменна жътва. Когато има упорито съпротивляване на Божия Дух, най-накрая той се оттегля от грешника и тогава не остава сила, която да обуздава злите страсти на душата и няма защита от злобата и враждата на Сатана. Унищожението на Ерусалим е страшно и сериозно предупреждение за всички, които пренебрегват предложенията на божествената благодат и се съпротивляват на молбите на божествената милост. Никога не е било дадено по-решително свидетелство за Божията

омраза към греха и за определеното наказание, което ще падне върху виновните. {Великата борба, Глава 1, Параграф 46}

Упражняването на сила противоречи на принципите на Божието управление; Той желае само служба от любов; а любовта не може да бъде заповядана; не може да се спечели със сила или власт. Само любовта пробужда любов. Да познаваш Бог означава да Го обичаш; Неговият характер трябва да бъде изявен в контраст с характера на Сатана. {Копнежът на вековете, Глава 1, Параграф 8}

Бъдете благословени, докато четете тази ценна статия от Уагонър.

Справедливост и милост

Има една странна идея, разпространена в света, и дори в изповядващия се за християнски свят, че справедливостта и милостта са противоположни качества и че те не могат да бъдат проявени от една и съща личност по едно и също време. Спомняме си един химн преди много време във възхвала на „милосърдието“, един от редовете на който гласеше: „Справедливостта няма дял в теб“. Това изразява преобладаващата идея, че справедливостта е груба и жестока и че за да прояви милост, Бог трябва да остави настрана Своята справедливост и че когато упражнява справедливост, Той изоставя милостта.

Това е много неудачна идея. Тя представя Бог като променлив. Но факт е, че Той не може да се отрече от Себе Си и не се променя. „Защото Аз Господ, не се променям.“ Мал. 3:6. „Справедливостта и правосъдието са обиталището [или основата] на Твоя трон; милостта и истината ще вървят пред Твоето лице.“ Пс. 89:14. Това са думи на човека, чрез когото Светият Дух говори. Псалмът започва, „Ще възпявам милостите Господни до века; с устата си ще известя Твоята вяръност на всички поколения. Защото казах: Милостта ще се изгради до века; Твоята вяръност ще утвърдиш в самите небеса.“ И отново, „О, благодарете на Господа; защото Той е добър; защото Неговата милост е вечна.“ Пс. 136:1. Бог е от века до века; както справедливостта, така и милостта са части от Неговия характер; Той не може да се промени; следователно както справедливостта, така и милостта на Господ трябва да пребъдат вечно, непроменени.

Справедливостта не по-малко от милостта се проявява в плана на изкуплението. Така четем: „Защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава; но са оправдани даром чрез Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Исус; когото Бог е поставил като умилостивение чрез вяра в Неговата кръв, за да изяви Своята правда за опрощаване на миналите грехове чрез Божието търпение. Да обяви, казвам, в този момент Неговата правда; за да бъде Той праведен и оправдаващ този, който вяра в Исус.“ Римляни 3:23-26. Тук ни се казва,

че Бог не оставя настрана Своята справедливост при спасяването на хората, но в самия акт на изкуплението Той показва Своята справедливост.

В скинията, която Господ каза на Моисей да построи и чийто модел Той му показа на планината, главният предмет на обзавеждането беше ковчегът. В този ковчег бяха поставени плочите на закона. Капакът на ковчега се наричаше умилостивилище и върху този капак имаше фигури на два херувима, по един от всеки край, един срещу друг. Вижте Изход 25:10-21. За това Господ каза: „И там ще се срещам с теб и ще говоря с теб над умилостивилището, измежду двата херувима, които са върху ковчега на свидетелството, за всичко, което ще ти дам като заповед към синовете на Израел.” Изход 25:22. „И когато Моисей влезе в скинията на събранието, за да говори с Него, тогава той чу гласа на един, който му говореше от умилостивилището, което беше върху ковчега на свидетелството, между двата херувима; и Той му говори .” Числа 7:89. От това научаваме, че както скинията представляваше обиталището на Бог, съответстващо на Божия храм в небето (вижте Изход 25:8; Евреи 9:23, 24; Псалм 11:4), така и ковчегът представлява тронът на Бога. Така Божият закон формира основата на Неговия престол, но самият престол е седалище на милостта. В престола на Бога „Милостта и истината се срещат заедно; правда и мир се целунаха”. Пс. 85:10. Неговият трон е трон на благодатта, където можем да получим милост и да намерим благодат, която да помага във време на нужда. Евреи 4:16.

Но някои читатели несъмнено смятат, че все още не сме засегнали истинския въпрос. Следните текстове несъмнено са в съзнанието им: „Но милостта на Господа е от века до века върху ония, които Му се боят, и Неговата правда – върху внуците; на онези, които пазят завета Му, и на онези, които помнят заповедите Му, за да ги изпълняват. Пс. 103:17, 18. „Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда.” Яков 2:13. Не изглежда ли това да показва, че Божията милост трае вечно само за онези, които се боят от

Него, и че ще дойде време, когато милостта Му ще спре, поне що се отнася до нечестивите? Нека видим.

Бог, източникът на всички неща

Бог е Създателят на всички неща. Обичайно е да се казва, че Той е създал всички неща от нищото. Това е вярно, доколкото означава, че Неговото слово е формирало световите, където не е имало нищо; но те наистина идват от Неговото слово. Неговото слово е изпълнено с Неговия собствен живот; затова е вярно, че цялото творение е възникнало чрез самия живот на Бог. Всичко е произлязло от Него, така че в сътворението на световите има тайна на размножаването. Тази идея е дадена в думите на псалмиста: „Господи, Ти си бил наше обиталище във всички поколения. Преди да бъдат родени планините или някога да си създал земята и света, дори от вечността до вечността Ти си Бог.” Псалм 90:1, 2.

Прочетете и следните познати текстове: „Бог, Който е направил света и всичко в него, тъй като е Господар на небето и земята, не обитава в ръкотворни храмове; нито получава поклонение чрез човешки ръце, сякаш Той има нужда от нещо, тъй като Той дава на всички живот, дихание и всички неща; . . . защото в Него живеем, и се движим, и съществуваме; както някои от вашите собствени поети са казали, защото ние също сме Негово потомство. И понеже сме потомство на Бога, не трябва да мислим, че Божеството е като злато, или сребро, или камък, издълбан чрез изкуство и човешка идея.” Деяния 17:24-29. „Защото при Теб е изворът на живота.” Псалм 36:9. „Всичко идва от Теб.” 1 Летописи 29:14. „Достоен си, Господи, да приемеш слава, чест и сила; защото Ти си създал всички неща и по Твое благоволение съществуват и са били създадени.” Откровение 4:11.

Бог не само е създал всички неща чрез Христос, но тяхното продължаващо съществуване зависи само от Него. Имаме изкупление чрез кръвта на Христос, „Защото чрез Него бяха създадени всички неща,

които са на небето и които са на земята, видими и невидими, независимо дали са престоли, или господства, или началства, или власти; всички неща са създадени от Него и за Него; и Той е преди всичко и всичко се сплотява от Него.” Колосяни 1:16, 17. Христос, който е пълнотата на Божеството, е животът на всичко; Той е силата, която се проявява във всяка материя.

Необходимост от съгласие с Бога

Щом като случаят е такъв, очевидно продължаващото съществуване на всички неща зависи от тяхната хармония с Божията воля и тяхното подчинение на нея. Това не е просто произволно изискване от страна на Бог, Той не изисква всички неща да бъдат подчинени на Него, просто за да задоволи Своята любов към властта, какъвто би бил случаят с човека, а защото всички неща могат да съществуват само в зависимост от Него. „Той ти показва, о, човече, какво е добро; и какво иска Господ от теб, освен да постъпваш справедливо, да обичаш милостта и да ходиш смирено с твоя Бог?” Михей 6:8. Двама не могат да вървят заедно, освен ако не са съгласни. Човек не може да ходи и да живее с Бог, освен ако не е в единство с Него; но самото му съществуване зависи от единението му с Бога. Отделно от Бог не може да има живот. Само в Него живеем, движим се и съществуваме.

Що се отнася до самата земя, няма трудност. Творението беше подчинено на суета, „неволно“. Римляни 8:20. То е пасивно в ръцете на Бог, въпреки че е помрачено от греховете на хората. Било е прокълнато заради човека и известно време стено и страда от болки в очакване на избавлението, което непременно ще дойде за него. Защото „самото творение ще бъде освободено от робството на тлението в славната свобода на Божиите деца“. Римляни 8:21. Но човекът се е съюзил със Сатана и неговите ангели в бунт срещу Всемогъщия. Неговият естествен ум сега е във вражда срещу Бог; „защото не се подчинява на Божия закон, нито пък може“. Римляни 8:7.

И все пак чрез Божията милост съществуването на човека продължава. „Поради милостта на Господа не сме погубени, защото Неговото състрадание не изчезва. То е ново всяка сутрин; велика е Твоята вярност.“ Плач Еремиев 3:22. Това Божие дълготърпение е за спасението на човека. Въпреки че човекът е загубил всички права пред Него, след като се е разбунтувал срещу Неговата любов и е избрал смъртта, Бог няма желание да го напусне и затова е осигурил средства, „неговите пришълци да не бъдат отдалечени от Него“. 2 Царе 14:14. В това се проявява голямата Божия любов. Той „предаде Себе Си за нас“. „Никой няма по-голяма любов от тази, да даде живота си за приятелите си.“ Йоан 15:13. „Но Бог доказва любовта Си към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.“ Римляни 5:8. Той направи това, докато бяхме „мъртви в престъпления и грехове“, единствено „заради голямата Си любов, с която ни възлюби“, защото „е богат на милост“. Ефесяни 2:4, 5. „Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си.“ 2 Коринтяни 5:19. Давайки Себе Си за непокорните хора, за да могат по този начин те да се помирят със Него, Бог показва колко силно желае всички хора да имат вечен живот, защото, както видяхме, само в единство с Него има живот. И тази любов към хората и желанието те да имат вечен живот се проявява ежедневно във факта, че като акт на благодат Той поддържа живи непокорните хора, за да могат да слушат Неговата любяща покана и да се помирят с Него. Той казва: „Питат ме онези, които не са Ме питали; Намерен съм от онези, които не са Ме търсили; Казах: Ето ме, ето ме, на народ, който не е наречен с Моето име. Цял ден съм протягал ръцете Си към бунтовен народ, който не ходи в добър път, според собствените им мисли.“ Исаия 65:1, 2.

Справедливостта на милостта

Но в тази милост се явява Божията справедливост. Той е създал човека по Своя собствен образ със способности за най-висша наслада, защото му е дал свободата да избира собствения си път и е поставил всичко пред него. Най-висшето възможно удоволствие се намира в най-

съвършената свобода; и това Бог е предоставил на човека, като му е дал най-голямата свобода - да избира каквото пожелае. **В този избор няма абсолютно никакво ограничение, поставено на човека от Господ. Неговата строга справедливост се показва в това, че не се намесва в личното право на човека да избира какво ще има. Бог знае, че само в Него човек може да намери своето най-висше благо, и затова Той се поставя пред човека в най-привлекателна светлина и го моли да Го приеме; но Той няма да навлезе с присъствието Си там, където не е желан. Няма да принуждава волята на човека. Като е създал човека, Той му е гарантирал съвършена свобода и Самият Той зачита правата, които е дал на човека. Да се опитаме да принудим хората да приемат Неговите пътища, колкото и да са съвършени, би означавало да ги лишим от тази свобода, която е неотделима от Бог; и би провалило собствената Му цел.**

„Призовавам небето и земята да свидетелстват против вас в този ден, че поставих пред вас живот и смърт, благословение и проклятие; затова изберете живота, за да живеете и вие, и потомството ви; да можете да обичате Господа, вашия Бог, и да се покорявате на Неговия глас, и да можете да се привързвате към Него; защото Той е вашият живот и дължината на дните ви; за да можете да живеете в земята, за която Господ се закле на бащите ви, да им я даде, на Авраам, на Исаак и на Яков.” Второзаконие 30:19, 20. Който избере Бога, ще има живот; защото самият Бог е живот. Когато човекът се е поддал на убеждението на Господ, дотолкова, че да покаже предпочитанията си към Него, тогава Самият Господ с радост идва и снабдява всичките му нужди. Той му дава силата да постъпва правилно, или по-точно, Той Самият живее Своята праведна воля в човека. Докато човек продължава да се подчинява на Бог, той ще има живот, дори до вечността. Бог е обещал, че никога няма да изостави човека, който Му се доверява и от това следва, че този човек трябва да продължи да живее, докато Бог е жив. Този човек ще открие, че Божият план е най-доброто възможно нещо за него. В Божието присъствие има пълнота от радост.

Давайки на хората техния собствен път

Но какво да кажем за онези, които не допускат Христос да царува над тях? Какво ще кажете за тези, които упорстват в бунта си срещу Господ? Ето отговора: „Понеже намразиха знанието и не избраха страха от Господа; те не приеха Моя съвет; презряха всичките Ми изобличения; затова ще ядат от плодовете на собствения си път и ще се наситят от собствените си замисли. Защото отвръщането на простите ще ги убие, и благоденствието на глупаците ще ги унищожи.” Притчи 1:29-32. Те се съпротивляват на Духа Господен, отхвърляйки всичките му молби, докато стане безполезно да се бори повече с тях. Те категорично отказват да имат каквото и да е общо с Господ и така Той им позволява да имат свой собствен път, който е унищожение. „Има път, който се струва прав на човека, но краят му е пътят към смъртта.” Притчи 14:12.

Такива се самоосъждат. Осъждането им на смърт не е просто решение на съдия, а е естествен резултат от техния собствен курс. Те са мразели Господ, съпротивлявали са се на всички Негови поощрения и са показали желанието си да нямат нищо общо с Него. Тъй като те категорично отказват да живеят с Него, Той няма друга алтернатива, освен да ги остави на самите тях; и тъй като те нямат средства за самостоятелно съществуване, те непременно търпят унищожение. В допълнение към текста, цитиран в предходния параграф, който показва, че това е така, прочетете следното:

„И затова ти си без оправдание, о, човече, който и да си, който съдиш; защото в което съдиш другото, себе си осъждаш; защото ти, който съдиш вършиш същите неща. Но ние сме сигурни, че Божията присъда е според истината срещу онези, които вършат такива неща. И мислиш ли, о човече, когато съдиш онези, които вършат такива неща, и правиш същото, че ще избегнеш Божия съд? Или презираш богатството на Неговата доброта, търпение и дълготърпение; като не знаеш, че Божията благодост те води към покаяние? Но поради твоята твърдост и непокаяно

сърце съхраняваш в себе си гняв за деня на гнева и разкриването на праведния Божий съд; който ще въздаде на всекиго според делата му.” Римляни 2:1-6.

Същата любов е била дарена на нечестивите, каквато и на праведните. Обичайно е хората да казват, че Бог е бил много добър към еди кой си човек. Това е вярно, но то не е цялата истина и може да създаде погрешно впечатление. **Фактът е, че Господ е добър към всички.** „Господ е добър към всички; и Неговите нежни милости са над всичките Му дела.” Псалм 145:9. **Господ е самата доброта. Той е любов. Той не може в нито един момент да бъде различен от Себе Си и затова е също толкова добър за един човек, колкото и за друг. Той е еднакво добър с всички и точно толкова добър, колкото може да бъде през цялото време. Следователно някои са унищожени не защото не са били привлечени от Божията любов, а защото са презрели тази любов. След като са закоравявали сърцата си срещу Божията любов, колкото повече Той я проявявал към тях, толкова по-корави ставали те. Банална поговорка е, че същото слънце, което топи восък, втвърдява и глината.**

Съдбата на нечестивите

Още един въпрос трябва да бъде разгледан в тази връзка, а именно, каква е съдбата на тези, които отхвърлят Господ? Достатъчно ясно е, че това е отделяне от Него, защото това е, което те са избрали. Те били естествено отделени от Господ чрез греховете си. Бог обаче няма да ги пусне, без да направи усилие да ги убеди да приемат Неговите пътища. Но техният отказ спрямо Неговите любезни предложения показва тяхната решимост завинаги да бъдат отделени от Него и Той най-накрая е принуден да ги остави на собствения им избор.

Сега въпросът е, къде могат да съществуват отделно от Бога? Прочетете думите на псалмиста: „Къде да отида от Твоя Дух? Или къде да избягам от Твоето присъствие? Ако се изкача на небето, Ти си там; ако оправя леглото си в гроба, ето, Ти си там. Ако взема крилето на утрото и живея в най-отдалечените части на морето; и там ръката Ти ще ме води, и

десницата Ти ще ме държи. Ако кажа: Наистина тъмнината ще ме покрие; дори нощта ще бъде светла около мен. Да, тъмнината не се крие от Тебе; но нощта свети като деня; и тъмнината, и светлината са еднакви за Теб.” Псалм 139:7-12.

Бог е навсякъде. Неговото присъствие, и само то, поддържа вселената. **Следователно, очевидно е, че онези, които са оставени на собствения си избор да бъдат вечно отделени от Господа, нямат друго място, освен пълното изчезване. Няма място във вселената, където хората могат да съществуват отделно от присъствието на Господ.** И точно това Господ казва, че ще бъде тяхната съдба. „Защото денят Господен е близо за всичките народи; както си направил, така ще ти бъде направено; наградата ти ще се върне върху собствената ти глава. Защото, както пихте на святата Ми планина, така ще пият всички езичници непрестанно, да, ще пият и ще поглъщат, и ще бъдат като че ли не са били.” Авдий 15, 16. Това е пожънването на плода от техния собствен път, а именно отхвърлянето на присъствието на Божия Дух.

Вечно наказание

„Но“, казва някой читател, „не казва ли Библията, че нечестивите ще отидат във вечно наказание?“ Да, казва го. Нека прочетем текста. Това е края на голямата беседа на нашия Спасител пред Неговите ученици точно преди Неговото разпятие. След като описва нечестивите, Той казва: „И те ще отидат във вечно наказание; а праведните във вечен живот.” Матей 25:46

Но означава ли това, че нечестивите трябва да останат живи вечно? Не е задължително. Зависи какво ще им е наказанието. В Римляни 6:23 имаме паралелен текст. „Защото заплатата на греха е смърт; но Божият дар е вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ.” Тогава, тъй като това е наказанието на грешниците и те трябва да отидат във вечно наказание, следва, че те отиват във вечната смърт. Това е толкова ясно,

колкото думите могат да го направят. И допълнително се потвърждава от вдъхновеното изявление, че праведните ще имат почивка, „когато Господ Исус се яви от небето със Своите могъщи ангели, в пламтящ огън, отмъщайки на онези, които не познават Бога и не се покоряват на Евангелието на нашия Господ Исус Христос; които ще бъдат наказани с вечно унищожение от присъствието на Господа и от славата на Неговата сила.” 2 Солунци 1:7-9.

Неугасим огън

„Но тогава ни се казва, че огънят, който изгаря нечестивите, няма да угасне.“ Много вярно; и причината, поради която не трябва да угасва е, че той е неугасим. „Той напълно ще очисти гумното Си и ще събере Неговите в житницата; но ще изгори плевата с неугасим огън.” Матей 3:12. Наистина трябва да бъде неугасим, защото е огънят на Господната слава. Когато Господ дойде, нечестивите ще бъдат погълнати от Духа на устата Му и унищожени от блясъка на Неговото идване. Вижте 2 Солунци 2:8. Този огън трябва да съществува, докато Бог съществува; но докато той е смърт за враговете на Господа, той е светлина и живот за онези, които Го обичат. Това е както в случая с древния Израел; това, което било светлина за израилтяните, било объркване и унищожение за египтяните.

Но фактът, че огънят е неугасим, не показва, че това, което е хвърлено в него, трябва да съществува вечно. Точно обратното. Ако в сграда избухне пожар и пожарникарите не успеят да го потушат, неизбежният резултат е, че сградата ще бъде напълно погълната. Така е и с онези, които ще бъдат хвърлени в неугасимите огънове на последния ден. Текстът казва, че те ще бъдат "изгорени" с неугасим огън. Нечестивите се наричат плева, което показва причината, поради която могат да бъдат погълнати. „Защото, ето, идва денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви, да, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат слама; и денят, който

идва, ще ги изгори, казва Господ на Силите, така че няма да им остави нито корен, нито клонче.” Малахия 4:1.

Вечен огън

Това, което беше казано за неугасимия огън, изясни неприятностите, които някои биха имали относно термина „вечен огън“, в който трябва да бъдат изпратени нечестивите. „Тогава ще каже и на тези отляво: Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели.“ Матей 25:41. Както вече видяхме, ефектът от такъв огън, е че той напълно поглъща и унищожава всеки остатък от това, което е хвърлено в него.

Но пример за действието на вечния огън ни е даден. Апостол Юда пише за присъдата, запазена за дявола и неговите ангели, заедно с онези, които са му служили, и представя следното подобие: „Както Содом и Гомор, и градовете около тях, по същия начин се предадоха на блудство, и преследвайки чужда плът, са дадени за пример, страдайки от отмъщението на вечния огън.” Юда 7. Огънят, който унищожава тези градове, е същият, който в последния ден ще унищожи всички нечестиви. Това е вечен огън, но забележете какъв е ефектът му върху тези градове:

„Защото наказанието за беззаконието на дъщерята на Моя народ е по-голямо от наказанието за греха на Содом, който беше съборен в един миг и никой не сложи ръце на него.” Плач Еремиев 4:6.

Бог да бъде Всичко във всичко

Има и други текстове, които могат да хрумнат на някого, но тези са достатъчни, за да покажат какво учи Писанието относно съдбата на нечестивите. Изявленията са ясни и не може да има противоречие в

Библията. А сега нека се върнем още веднъж към първоначалната мисъл за Божията милост във връзка с Неговата справедливост. **Неговата милост трае дори сред изпълнението на Неговите присъди. „О, благодарете на Господа; завинаги . . . На Този, който порази Египет в първородните им; защото милостта Му е вечна; . . . на Този, който раздели Червено море на две, защото милостта Му е вечна; и прекара Израил през него; защото милостта Му е вечна; но свали фараона и войската му в Червено море; защото Неговата милост е вечна.”** Псалм 136:1, 10, 13-15.

Божии милости траят вечно, въпреки че има някои, които няма да имат нищо от тях. В Своята милост Той ги търпи дълго, но Бог не можел да търпи вечно бунт в Своите владения и да бъде справедлив към Своите лоялни поданици. Така че заради справедливост не по-малко от милост към онези, които доброволно се поддават на Неговото ръководство, Той трябва да остави нечестивите да понесат наказанието, за което са работили. Наистина би било несправедливо към нечестивите да не им се даде това, за което толкова дълго и усърдно са работили. Те са се съвещавали заедно срещу Господа и срещу Неговия Помазаник, казвайки: „Нека разкъсаме оковите им и да отхвърлим въжетата им от себе си.“ Цялото им желание е било да бъдат оставени на себе си и сега Бог им дава това желание. Но тъй като няма място във Вселената, където Бог да не е, единственото нещо, което остава за тях е изчезването. Затова четем: „Защото злосторниците ще бъдат отсечени; но тези, които чакат Господа, ще наследят земята. Защото още малко време и нечестивите няма да ги има; да, ще разгледаш старателно мястото им и то няма да го има.” Псалм 37:9, 10.

Тогава ще бъде изпълнена целта на Бог, така че „в диспенсацията на пълнотата на времената Той да може да събере в едно всичко в Христос, както на небето, така и на земята.” Ефесяни 1:10. Тогава Христос ще е изпълнил целта, за която се е възнесъл на небето, а именно „да може да изпълни всичко“. Ефесяни 4:10. „И когато всички неща Му бъдат покорени, тогава и самият Син ще се покори на Този, Който Му е

покорил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко.” 1 Коринтяни 15:28. И тогава от „всяко създадено нещо, което е на небето, и на земята, и под земята, и в морето, и всичко, което е в тях“, ще се чуе в един глас: „На Този, който седи на престола и на Агнето да бъде благословението, и честта, и славата, и господството до вечни векове.” Откровение 5:13.

Справедливост и милост

През 1893 г. някои от най-ценните истини на вестта започнала през 1888 г. излизат наяве. Малко преди това Елън Уайт писала:

Времето на изпитанието е пред нас, тъй като **силният вик на третия ангел вече е започнал** в откровението за праведността на Христос, опрощаващия греха Изкупител. **Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя.** Ривю енд Херълд, 22 ноември 1892 г. Параграф 7

Изграждайки принципите, че Бог е източникът на всичко в контекста на двата завета, поставени в правилната им рамка, Уагонър представя през 1893 г. последователност от разсъждения, които биха отворили вратата към истинско разбиране на Божия характер в Неговото отношение към нечестивите.

Бог е дал на човека най-голямата свобода да избира каквото пожелае. В този избор няма абсолютно никакво ограничение, което Господ да поставя на човека. **Неговата строга справедливост се показва в това, че не се намесва в личното право на човека да избира какво ще има.** Бог знае, че само в Него човек може да намери своето най-висше благо, и затова Той се поставя пред човека в най-привлекателна светлина и го моли да Го приеме; **но Той няма да навлезе с присъствието Си там, където не е желан. Той няма да принуждава волята на човека.** Като е създал човека, Той му е гарантирал съвършена свобода и самият Той зачита правата, които е дал на човека. Да се опитаме да принудим хората да приемат Неговите пътища, колкото и да са съвършени, би означавало да ги лишим от тази свобода, която е неотделима от Бог; и това би провалило собствената Му цел. *Настояща истина Обединеното кралство*, 23 февруари 1893 г.

Братя, това твърдение е част от началото на късния дъжд. Това е толкова ярка истина, че тя ще играе ключова роля в запечатването с името на Отец на челата на онези, които я приемат като скъпоценна истина.